

tinger, og det veed jeg heller ikke, at der er Afgang til, men Straffelovens § 261 fastsætter jo meget strenge Straffe for den Skyldner, der er gået ind paa at begunstige den ene Kreditor fremfor den anden. At det nu, sjøndt Straffeloven har været gjældende i flere Aar, alligevel fler, forekommer det mig meget klart at vise, at saadanne Lovbestemmelser, som ere saa aldeles stridende mod den almindelige Forstilling, i Reglen ikke blive gennemførte. Jeg tror, at enten man sætter disse Bestemmelser ind i Loven eller ikke, vil det ske i overordentlig mange Tilfælde, at en Skyldner berigtiger en eller anden Gjæld, som han betragter som en Slags Vresgjæld. Det er meget muligt, at han vil blive tiltalt og straffet derfor, men jeg tror ikke, at Lovbestemmelser ville forhindre det; men derimod tror jeg, at den vil kunne have en Indflydelse paa den almindelige Kredit, som vil vise sig at være meget uheldig. Naar man har Penge tilgode, er det enhver Mands Pligt for sit eget Bedkommende at sørge for, at han faar dem betalte, naar han kan. Han behøver ikke at sørge for de andre Kreditorer, naar han staar lige over for en Mand, om hvem han veed, at han er paa svage Fødder, og han vil i Reglen ikke gjøre det, selv om man giver saadanne Bestemmelser. Nu er Spørgsmaalet: er det da billigt, at han skal have disse Penge, er det billigt, at de andre Kreditorer skulle lide derunder? og saa siger jeg, det gaar med Penge saaledes, at naar man ikke passer paa sine Penge, saa taber man dem. Man bør ikke give Bestemmelser, som ikke blive overholdte, og jeg tror ikke, de ville blive overholdte. Det vilde føre mig for vidt at komme ind paa de mange enkelte Tilfælde, hvor saadanne Bestemmelser ville vise sig at være meget skadelige, men jeg skal dog nævne en Handel, som spectelt vil blive rammet deraf, og det er Kommissionshandelen. Det vil i mange Tilfælde være meget vanskeligt, naar man, efter for en anden Mand i Udlandet at have indlæsret Penge, skal være udsat for, at saadanne Penge skulde kunne tilbagefordres; man veed jo ikke, om man tør sende ham Besøbet. Man kunde komme i det Tilfælde, at man igjen maatte indbetale et saadant Besøb til Boet, og dette vilde være meget uheldigt,

især da man ikke kan faae Regres hos Mandanten. Det er i det Hele, forekommer det mig, sårligt at give saadanne Bestemmelser her i Landet, saasnart de ikke kunne siges at være universelle, og de gjælde nok nogle Steder, men ikke overalt. De stille ogsaa den indenrigske Kreditor meget uheldigere end den udenrigske. Naar en udenrigsk Kreditor har Penge tilgode her, som ere forsaldne, og han søger at faae dem indlæsrede enten ved at henvende sig til Debitor derom eller ved at overgive Fordringen til en Sagsfører, for at faae den inddrevet ad Retterns Vej, netop fordi han frygter for, at der kan være noget Galt paa Færde med Manden, og han faar sine Penge; saa vil han, hvis Boet her vil have dem tilbage, og han er fra et Land, hvor den samme Lov ikke gjælder, naturligvis ikke komme til at tilbagebetale dem, og det kan maaste ogsaa være vanskeligt for Boet at faae dem tilbage, selv hvor den samme Lov gjælder. Men naar en Mand i Indlandet frygter for at tabe sine Penge, og gjør Stridt for at faae dem, saa maa han finde sig i, at han atter skal tilbagebetale disse Penge under de Forhold, som ere nævnte i Paragrafen. Det er altsaa min Overbevisning, at § 24 og 2den Del af § 25 helst maatte gaa ud. — Grede Herrens ville se, at jeg først har stillet Forslag om, at hele § 25 skulde udgaa; jeg havde nemlig den Forestilling, at den Tante, som indeholdes i den første Del af denne Paragraf, allerede var udtrykt i § 15. Da jeg imidlertid blev gjort opmærksom paa, at dette ikke var Tilfældet, idet den sidstnævnte Paragraf ikke kunde gjælde for alle Tilfælde, og navnlig ikke med Hensyn til de Bestemmelser, der ere truffet i §§ 20—23, har jeg forandret mit Forslag derhen, at kun den sidste Del af § 25 udgaa. Nu skal jeg meget gjerne erkende, at det altid er en vanskeligt Sag i en saadan Lov at tage enkelte Paragrafer ud, da man skulde tro, at man derved let kunde forstyre den hele Bygning, men dette kan imidlertid paa ingen Maade være Tilfældet her, idet disse Paragrafer først ere komne ind i Loven paa et meget senere Stadium end de andre Paragrafer. Saavel da Retskommissionen havde denne Sag til Behandling som senere,